

РЕШЕНИЕ

№ 562

гр. София, 29.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, NO IV ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на шести юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Атанас Ст. Атанасов

Членове: Атанас Н. Атанасов
Калина В. Станчева

при участието на секретаря Силва Д. Абаджиева
в присъствието на прокурора М. К. Б.
като разгледа докладваното от Атанас Н. Атанасов Въззивно наказателно дело от общ характер № 20221100602067 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Глава XXI от НПК.

С присъда от 01.04.2022 г., постановена по НОХД № 3759/2021 г., СРС, НО, 11, съдът е:

1. Признал за виновен подсъдимия СТ. В. ИЛ. в това, че на 02.09.2020 г., в гр. София, площад „Независимост“, в района на сградата на „Народно събрание“ – 2, в съучастие като извършител с лицата З.Р. М. /извършител/ и С. СТ. АЛ. /извършител/, извършил непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото, като от шатра разположена в гр. София, пространството между бул. „Княз Александър Дондуков“ и бул. „Цар Освободител“ взел неустановени предмети, след което на публично място хвърлил взетите неустановени предмети по посока – кордон от полицейски служители на МВР, изпълняващи задълженията си по опазване на обществения ред – явяващо се престъпление по чл. 325, ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2, вр. с ал. 1 от НК, поради което и при условията на чл. 78а, ал. 1 от НК го е освободил от наказателна отговорност и му е наложил административно наказание „Глоба“ в размер на 2 500 лева, като същевременно го е оправдал по обвиненията: да е извършил деянието, в съучастие и с М. Н. ИЛ. /помагач/; да е вземал и хвърлял и пиротехнически средства, съхранявани в раница, пазена от М. Н. ИЛ., както и по квалифициращия признак по чл. 325, ал. 2 от НК – деянието по своето съдържание да се отличава с изключителен цинизъм и дързост.

2. Признал за виновен подсъдимия З.Р. М. в това, че на 02.09.2020 г., в гр. София, площад „Независимост“, в района на сградата на „Народно събрание“ – 2, в съучастие като извършител с лицата С. СТ. АЛ. /извършител/ и СТ. В. ИЛ. /извършител/, извършил непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото, като от шатра разположена в гр. София, пространството между бул. „Княз

Александър Дондуков“ и бул. „Цар Освободител“ взел неустановени предмети, след което на публично място хвърлил взетите неустановени предмети по посока кордон от полицейски служители на МВР, изпълняващи задълженията си по опазване на обществения ред – явяващо се престъпление по чл. 325, ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2, вр. с ал. 1 от НК, поради което и при условията на чл. 78а, ал. 1 от НК го е освободил от наказателна отговорност и му е наложил административно наказание „Глоба“ в размер на 2 500 лева, като същевременно го е оправдал по обвиненията: да е извършил деянието, в съучастие и с М. Н. ИЛ. /помагач/; да е вземал и хвърлял и пиротехнически средства, съхранявани в раница, пазена от М. Н. ИЛ., както и по квалифициращия признак по чл. 325, ал. 2 от НК – деянието по своето съдържание да се отличава с изключителен цинизъм и дързост.

3.Признал за виновен подсъдимия С. СТ. АЛ. на 02.09.2020 г., в гр. София, площад „Независимост“, в района на сградата на „Народно събрание“ – 2, в съучастие като извършител с лицата З.Р. М. /извършител/ и СТ. В. ИЛ. /извършител/, извършил непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото, като от шатра разположена в гр. София, пространството между бул. „Княз Александър Дондуков“ и бул. „Цар Освободител“ взел неустановени предмети и пиротехнически средства, след което на публично място хвърлил взетите пиротехнически средства и други неустановени предмети по посока кордон от полицейски служители на МВР, изпълняващи задълженията си по опазване на обществения ред, като деянието по своето съдържание се отличава с изключителен цинизъм и дързост – по време на масов граждански протест, в обстановка, отличаваща се с изключителна обществена чувствителност и изразено недоволство, с действията си изразил абсолютно незачитане на правните норми и на мирно изразяване на гражданска позиция и форма на протест – явяващо се престъпление по чл. 325, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2, вр. с ал. 1 от НК, поради което и при условията на чл. 54 от НК му наложил наказание „Лишаване от свобода“ за срок от две години, чието изпълнение е отложил на основание чл. 66, ал. 1 от НК за изпитателен срок от четири години, като го оправдал по обвиненията: да е извършил деянието, в съучастие и с М. Н. ИЛ. /помагач/, както и да е вземал неустановени предмети и пиротехнически средства, съхранявани в раница, пазена от М. Н. ИЛ..

4.Признал е за невиновна подсъдимата М. Н. ИЛ. в това, че на 02.09.2020 г., в гр. София, площад „Независимост“, в района на сградата на „Народно събрание“ – 2, в съучастие като помагач, умишлено да е улеснила извършването на престъпление от лицата З.Р. М. /извършител/, С. СТ. АЛ. /извършител/ и СТ. В. ИЛ. /извършител/ и други неустановени лица извършващи непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото, като в шатра разположена в гр. София, пространството между бул. „Княз Александър Дондуков“ и бул. „Цар Освободител“, да е пазила и да е осъществявала безпрепятствен достъп до раница, в която да са се съхранявали неустановени предмети и пиротехнически средства, които да са били вземани от З.Р. М. /извършител/, С. СТ. АЛ. /извършител/ и СТ. В. ИЛ. /извършител/ и други неустановени лица /извършители/, след което същите тези извършители ги хвърлили на публично място по посока кордон от полицейски служители на МВР, изпълняващи задълженията си по опазване на обществения ред и деянието по своето съдържание да се отличава с изключителен цинизъм и дързост – по време на масов граждански протест, в обстановка, отличаваща се с изключителна обществена чувствителност и изразено недоволство, с действията си изразили абсолютно незачитане на правните норми и на мирно изразяване на гражданска позиция и форма на протест, поради което и на основание чл. 304 от НПК я е оправдал по повдигнатото обвинение за извършено престъпление по чл. 325, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 4, вр. с ал. 1 от НК.

Постановил е веществените доказателства – обтривки от ръце (описани в протоколи за освидетелстване от т. 1, л. 99 ДП; т. 1, л. 101 ДП) и диск (т. 1. Л. 129 ДП), да останат по делото, до архивирането му, а останалите иззетите веществени доказателства да се върнат на

собствениците им, както следва: на подс. С.И. – фланела (описана в протокол за освидетелстване от т. 1, л. 100 ДП), мобилен телефон „iPhone“ (описан в протокол за доброволно предаване от т. 1, л. 144 ДП); на подс. С.А. – тениска (описана в протокол за освидетелстване от т. 1, л. 101 ДП), мобилен телефон „Xiaomi“ (описан в протокол за доброволно предаване от т. 1, л. 144 ДП); на подс. З.М. – мобилен телефон „Samsung“ (описан в протокол за доброволно предаване от т. 1, л. 143).

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК, съдът е осъдил подсъдимите СТ. В. ИЛ., З.Р. М. и С. СТ. АЛ. да заплатят по равно и направените разноски в досъдебното производство в размер на 267, 34 лв. за всеки един от тях в полза на СДВР, както и направените разноски в хода на съдебното следствие в размер на 16,67 лв. за всеки един от тях.

От така постановената присъда е останал недоволен прокурор при СРП, който във въззивен протест и допълнение към него изразява оплаквания за необоснованост и неправилност на първоинстанционната присъда. Подробно се анализират показанията на свидетелите А. и Т. относно непосредствените им възприятия за поведението и действията на подсъдимите лица от момента, в който същите са били подложени на наблюдение до задържането им, и тяхната кореспонденция с извършените на ДП освидетелствания на тримата подсъдими. Акцентира се и на заключението на изготвената ФХЕ, което доказвало наличието на следи от бризантни взривни вещества по ръцете на подс. А., с оглед на което се настоява обвинителната теза, да е доказана по несъмнен начин. Като защитна теза се определят обясненията на подс. А. за начина, по който тези следи са попаднали върху ръцете му. Сочи се, че и от свидетелските показания се установявало, че и тримата подсъдими са хвърляли предмети, които произвеждали звук и светлина, поради което се изразява несъгласие с изводите на съда за това, че предметите, хвърляни от подс. И. и подс. М., не били пиротехнически. Твърди се, че дори да се приеме тезата на съда, само по себе си хвърлянето на предмети срещу полицейски кордон на масов протест, различни от пиротехническите средства, отново придава висока степен на обществена опасност на деянието и отличава същото като извършено с дързост, поради което е налице и квалифициращото обстоятелство по чл. 325, ал. 2 от НК, противно на приетото от СРС. Прави се преразказ на показанията на св. С., като подкрепящи се от показанията на св. А. и св. Т., извършените процесуално-следствени действия по разпознаване на лица и освидетелстване на подсъдимата И., поради което се настоява за пълната им кредитируемост. Изтъква се, че липсата на заснети противоправни действия, извършени от подсъдимата И., не означава че такива действително не са били извършени, тъй като от последните кадри, на които е заснета подсъдимата до ескалацията на напрежението между протестиращите и полицията, е изминал период от 13 минути, през който действията на последните не са били заснети, но се установявали от показанията на св. С.. Твърди се, че колебанието в показанията на св. С. относно вида на предметите, взети от чантата на подсъдимата, се дължало на „заплахите“ на защитата за подаване на жалби срещу него до министъра на МВР. Предлага се въззивната инстанция да отмени протестираната присъда и да постанови нова, с която да признае четиримата подсъдими за виновни по първоначално повдигнатите им обвинения.

Против присъдата, в законоустановения срок е постъпила въззивна жалба и допълнение към нея от защитника на подс. С.И. – адв. Р.Н., в които се излагат аргументи за незаконосъобразност и неправилност на постановения съдебен акт, поради което се желае неговата отмяна. Оспорва се присъствието на подсъдимите лица на мястото на престъплението към 21:30 часа, като се твърди че към този момент същите са се намирали в района на „Лъвов мост“, където били спрени за проверка. Заявява се липса на доказателства, които да обосновават извод за виновността на подсъдимия И. в извършване на престъплението, за което е предаден на съд. Анализират се показанията на свидетелите А., Т., докладни записки, заключението на ФХЕ и записите от видеокамерите, като се достига до извод за недоказаност на обвинителната теза. Отправя се искане за отмяна на присъдата

на първата инстанция и постановяване на нова, с която подсъдимия И. да бъде признат за невиновен и оправдан по повдигнатото му обвинение. Алтернативно се желае изменение на присъдата, като се иска от въззивния съд да намали размера на наложеното административно наказание, определен с атакуваната присъда, като наказанието на първостепенния съд се определя като несправедливо и прекомерно тежко.

Против присъдата, в законоустановения срок, е постъпила въззивна жалба и допълнение към нея от защитниците на подс. З.М. в лицето на адв. С.А. и адв. А.П., с доводи за неправилност и незаконосъобразност на постановения съдебен акт. Изразява се несъгласие с решението на първия съд да кредитира с доверие показанията на св. А. и св. Т., поради тяхната вътрешна противоречивост, тенденциозност и колебливо съдържание относно конкретните действия на подс. М.. Изтъква се липсата на разпит на полицейския служител, подал сигнала за лица, хвърлящи предмети по полицейския кордон, а така също се сочи липса на разпит и на участващи в протеста граждани, за да се провери достоверността на показанията на полицейските служители. Последните, пък се твърди да не са разпознали подс. М. като лицето, което е хвърляло предмети по полицейския кордон, поради което се настоява да не са налице безспорни доказателства, същият да е извършил инкриминираното деяние. Сочи се, че дори да се сподели тезата на първоинстанционния съд, че подсъдимият не е напуснал протеста преди неговата ескалация, то не може да бъде прието, че същият е хвърлял предмети, тъй като на мястото са присъствали и други лица, хвърлящи предмети. В мотивите на атакуваната присъда липсвала конкретизация на точните действия на всеки от подсъдимите лица, времето на наблюдение на същите и часът, в който същите са били възприети да хвърлят предмети. Предлага се въззивната инстанция да отмени обжалваната присъда и на основание чл. 336, ал. 1, т. 3, вр. с чл. 334, т. 2 от НПК да оправдае подс. М. или да намали размера на наложеното му с присъдата административно наказание.

Против присъдата, в законоустановения срок, е постъпила въззивна жалба и допълнение към нея от защитниците на подс. С.А. в лицето на адв. С.А. и адв. А.П., с доводи за неправилност и незаконосъобразност на постановения съдебен акт. Изразява се несъгласие с решението на първия съд да кредитира с доверие показанията на св. А. и св. Т., поради тяхната вътрешна противоречивост, тенденциозност и колебливо съдържание относно конкретните действия на подс. А.. Изтъква се липсата на разпит на полицейския служител подал сигнала за лица, хвърлящи предмети по полицейския кордон, а така също се сочи липса на разпит и на участващи в протеста граждани, за да се провери достоверността на показанията на полицейските служители. Последните, пък се твърди да не са разпознали подс. А. като лицето, което е хвърляло предмети и пиротехнически средства по полицейския кордон, поради което се настоява да не са налице безспорни доказателства, същият да е извършил инкриминираното деяние. Наличието на бризантни вещества по ръцете на подс. А., се обяснява с разисканата от вещото лице хипотеза за трансфер на веществото върху ръцете на подсъдимия при неговото възпламеняване, но от друго лице. В мотивите на атакуваната присъда липсвала конкретизация на точните действия на всеки от подсъдимите лица, времето за наблюдение на същите и часът, в който същите са били възприети да хвърлят предмети. Предлага се въззивната инстанция да отмени обжалваната присъда и на основание чл. 336, ал. 1, т. 3, вр. с чл. 334, т. 2 от НПК да оправдае подс. А. или да намали размера на наложеното му с присъдата административно наказание.

В разпоредително заседание на 14.06.2022 г. въззивният съдебен състав по реда на чл. 327 НПК е преценил, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага разпит на подсъдимите и свидетели, изслушване на вещи лица и ангажирането на други доказателства

В открито съдебно заседание пред настоящия съд, представителят на Софийската градска прокуратура поддържа частично протеста и допълнението към него – в частта

относно искането за осъждане на подсъдимите С.И. и З.М. по първоначално предявеното пред съда обвинение по чл. 325, ал.2, вр. с ал. 1, вр. с чл. 20 от НК, но не и в частта, в която се иска осъждане на подсъдимата М.И.. Счита, че по делото са събрани достатъчно обвинителни доказателства за безспорния и категоричен извод, че двамата подсъдими в съучастие с подсъдимия А., са извършили вменените им хулигански действия, отличаващи се с изключителен цинизъм и дързост. Изразява несъгласие с тезата на съда, че деянието на подсъдимите лица не е извършено с изключителен цинизъм и дързост, тъй като последните обстоятелства се извеждат не от факта дали подсъдимите са хвърляли пиротехнически изделия, а от това, че същите са дискредитирали мирен и законен граждански протест, което обосновава високата степен на обществена опасност на извършените деяния. Сочи, че подсъдимите са действали достатъчно арогантно, хвърляйки предмети, макар и неустановени такива по полицейския кордон, без да са били предизвикани по някакъв начин, като целта им е била да опорочат и обезсмислят целите и намеренията, които мирните граждани са изразявали на този протест. Обръща внимание, че действията им са били публични, осъществени пред множество лица и демонстративни, което обосновава квалифициращото обстоятелство - деянието да е извършено с дързост и цинизъм, поради което предлага на съда да признае подсъдимите И. и М. за виновни в извършване на квалифицирано хулиганство, съответно да потвърди присъдата в частта относно признаването на подс. А. за виновен по възведеното с обвинителния акт обвинение. По отношение на подсъдимата И., представителят на държавното обвинение счита, че по делото не са събрани безспорни доказателства, че същата е действала в съучастие с тримата подсъдими. Намира, че по делото не са установени конкретни действия на подсъдимата, от които да се направи безспорен и категоричен извод, че същата е охранявала раницата, от която тримата подсъдими са вземали съответните предмети, респ. че същите са действали при наличие на общ умисъл за съучастие и за извършване на деянието. В заключение намира, че обвинението на подсъдимата И. е недоказано, поради което правилно последната е била оправдана с атакуваната присъда.

Защитникът на подсъдимия С.И., в лицето на адв. Н. поддържа въззивната жалба и допълнението към нея по изложените в тях основание, като пледира за оправдателна присъда или за намаляване на размера на наложеното с присъдата административно наказание. Застъпва позицията, че към инкриминирания по делото час, подсъдимият не се е намирал на мястото на престъплението. Според защитата, по това време подсъдимите лица са били спрени за проверка от органите на полицията на място, отдалечено от протеста. Счита, че по делото не са събрани доказателства за това, подсъдимите да са присъствали на протеста и да са хвърляли неустановени предмети, с което да са демонстрирали цинично и арогантно държане. Сочи, че разпитаните по делото свидетели не са посочили нито едно конкретно действие, извършено от подс. И., като такова не се установява и от приобщения видеозапис на събитията. Допълнително се позовава на заключението на ФХЕ, което по категоричен начин установява липсата на следи от взривни вещества по тялото и дрехите на подсъдимия. Отбелязва, че районният съд противно на установената липса на настъпили съставомерни имуществени вреди и нанесени телесни увреди, е приел, че подс. И. е имал противоправна нагласа и стремеж към ескалация. Оспорва и размера на определеното на подсъдимия административно наказание, като прекомерно завишен. Счита, че неправилно СРС не е отчел чистото съдебно минало на подсъдимия като смекчаващо отговорността му обстоятелство, в противоречие на установената съдебна практика по този въпрос. Липсват и доказателства за квалификацията на деянието, като такова извършено срещу орган на власт. По изложените съображения моли за отмяна на първоинстанционната присъда и за постановяване на нова, с която подсъдимият И. да бъде признат за невиновен и оправдан по възведеното обвинение. Алтернативно, при неприемане на изложените доводи се моли въззивният съд да намали размера на наложената глоба.

Процесуалният представител на подсъдимите З.М. и С.А. в лицето на адв. П. намира

депозирания протест и допълнение към него за неоснователни в частта, в която се претендира осъждане на подзащитните му лица и като такива моли въззивния съд да ги остави без уважение. Поддържа подадената въззивна жалба и допълнение към нея на основанията посочени в същите и моли за тяхното уважаване. Определя първоинстанционната присъда за неправилна, незаконосъобразна, необоснована и явно несправедлива. Според защитника, липсват доказателства, които да свързват подсъдимите с инкриминираното деяние, като тази липсва се дължала на слабата организация на мероприятиято. Счита, че показанията на свидетелите А. и Т. са непоследователни, нелогични, тенденциозни, с колебливо съдържание. Изразява несъгласие с изводите на съда, че показанията на двамата свидетели не са изначално негодни, поради заеманото от тях служебно положение, като застъпва противоположна позиция. Намира свидетелските показания за дискредитирани не само на това основание, но и поради тяхната изолираност от всички останали писмени и гласни доказателствени източници. Оспорва приетата от съда фактическа обстановка, като твърди, че подсъдимите не са влизали във физически сблъсък с полицейския кордон. Обръща внимание на неустановения произход на видеозаписите, поради което счита, че правилно същите са били изключени от доказателствената маса. Специално отбелязва, че същите не разкриват действията, от страна на подсъдимите, които да попадат в обхвата на инкриминираната фактология. Допълнително отбелязва констатираната посредством ВТЕ негодност на записите да послужат за целите на лицевата идентификация. Солидаризира се с мотивите на присъдата, според които не е изключена възможността звуковите гърмежи и светлина, да се дължат на предмети, хвърлени от други лица, участващи в протеста. Изтъква пропуската на съда да подложи на коментар показанията на подс. И., от които се установявало, че подсъдимите лица не са имали досег с раницата ѝ, както и заявеното от нея, че на видеозаписите не разпознава никой от подсъдимите лица, нито е възприела на кадрите някой от тях да изважда от раницата ѝ предмети, нито да хвърля такива към полицейския кордон. Сочи, че по делото не са установени и разпитани полицейските служители, които са сигнализирали цивилните полицаи за наблюдаваните от тях нарушители на реда, което според защитата прави невъзможна оценката на показанията на свидетелите А. и Т. Твърди, че районният съд не се е съобразил с разясненията на вещото лице, изготвило ФХЕ, че бризантните вещества могат да оставят отпечатък и без директен допир до тялото или дрехите. Не бил експертно изследван и въпроса относно момента на взривяване на пиротехническите изделия, поради което необоснован се явявал и извода на съда, че същите са взривени при хвърлянето им във въздуха. Такава празнота, защитникът съзира и по отношение на вида на пиротехническите средства, техния обхват и радиус на разпространение. Отговорът на поставените въпроси бил от съществено значение за изясняване на възможността посредством същите да бъдат причинени телесни увреждания на полицаите, така, както е приел първият съд в своите мотиви. Според защитникът оправдаването на подсъдимата И. по повдигнатото обвинение, логично било да бъдат оправдани и останали подсъдими, предвид извода на съда, че в раницата ѝ не са се съдържали взривни вещества. Фиксира вниманието на съда към показанията на свидетелите очевидци – А., Т., С. и Янчев, и липсата им на възприятия относно действията на тримата подсъдими и по-конкретно на такива по вземане от раницата на подсъдимата И. на инкриминираните пиротехнически изделия и хвърлянето им в дадена посока. Акцентира на показанията на полицейските служители от мотопатрул „Сигма“, в които не се съдържат данни за присъствието на свидетелите А. и Т. при задържането на подсъдимите лица. Неизяснени са останали конкретните действия, извършени от всеки един от подсъдимите, момента, в който е започнало тяхното наблюдение от страна на полицейските служители, както и момента на хвърляне на предмети към кордона от полицейски служители. По изложените съображения се иска отмяна на първоинстанционната присъда и постановяване на присъда, с която подсъдимите М. и А. да бъдат признати за невиновни и оправдани по повдигнатото обвинение, алтернативно - да се намали размерът на наложеното наказание

„Глоба“, поради превеса на смекчаващите отговорността им обстоятелства, а като такива се сочат чистото им съдебно минало, липсата на висящи производства спрямо тях, добрите им характеристични данни, както и безупречното им процесуално поведение в хода на досъдебното и съдебното производство.

Защитникът на подсъдимата М.И. – адв. Х. намира депозирания протест срещу първоинстанционната присъда за неоснователен и като такъв моли съда да го остави без уважение и да потвърди присъдата на СРС, като правилна и законосъобразна. Споделя изцяло съображенията и анализа на доказателствения материал на първостепенния съд, които са му дали основание да приеме, че подсъдимата не е извършила престъплението, за което е предадена на съд. В заключение моли въззивния съд да потвърди присъдата на първоинстанционния съд като правилна и законосъобразна.

Подсъдимият С.И., в правото си на лична защита и последна дума се придържа към казаното от защитника си и моли да бъде оправдан.

Подсъдимият З.М., в правото си на лична защита и последна дума се придържа към казаното от защитника си и моли да бъде оправдан.

Подсъдимият С.А., в правото си на лична защита и последна дума се придържа към казаното от защитника си и моли да бъде оправдан.

Подсъдимата М.И., в правото си на лична защита и последна дума се присъединява към развитите от адв. Х. доводи, без да излага своя самостоятелна аргументация.

СОФИЙСКИЯТ ГРАДСКИ СЪД, като съобрази изложените от страните доводи и сам служебно провери изцяло правилността на присъдата съобразно изискванията на чл. 314 НПК, намира за установено следното:

Въззивният съд при самостоятелния си прочит на доказателствата по делото прецени, че фактическата обстановка, описана в мотивите на присъдата, е правилно установена, изградена въз основа на обективен анализ на всички събрани по делото доказателства, коментирани в тяхната съвкупност. Въззивният съдебен състав не намира причини за корекция на данните по фактическата обстановка, тъй като при прочита на доказателствата си изгради същата представа за нея, която е следната:

Подс. СТ. В. ИЛ. е роден на **** г. в гр. София, с българско гражданство, неосъждан, женен, със средно образование, адрес: гр. София, ж.к. ****, ЕГН *****.

Подс. З.Р. М. е роден на **** г. в гр. София, с българско гражданство, неосъждан, неженен, със средно образование, адрес: гр. София, ж.к. ****, ЕГН *****.

Подс. С. СТ. АЛ. е роден на **** г. в гр. София, с българско гражданство, неосъждан, неженен, със средно образование, адрес: гр. София, ж.к. ****, ЕГН *****.

Подс. М.Н. И. е родена на **** г. в гр. София, с българско гражданство, неосъждана, неомъжена, с висше образование, адрес: гр. София, ж.к. Изгрев, ул. ****, ЕГН *****.

На 02.09.2020 г., в гр. София, площад „Независимост“, в района на сградата на „Народно събрание“ - 2 се провеждал граждански протест, на който присъствали и подс. С.И., подс. З.М., подс. С.А. и подс. М.И.. Сред протестиращите имало и цивилни служители на МВР, които следели за спазване на обществения ред и сигурност.

Около 21:30ч. на същата дата, протестът ескалирал, като група протестиращи лица започнали да извършват непристойни действия, нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото, като влезли във физически сблъсък с полицейския кордон и започнали да хвърлят по тях пиротехнически средства и други неустановени предмети.

Докато били сред протестиращите и наблюдавали техните действия, св. Т. и св. А. /служители на СДВР/, получили информация от други свои колеги от МВР, че различни лица от протестиращите отиват до една от разположените на площада палатки (тип шатри),

от където вземат предварително складирани пиротехнически средства и други неустановени по делото предмети, след което се насочват към полицейския кордон и ги хвърлят срещу тях.

Двамата свидетели веднага се насочили към палатките и застанали в непосредствена близост до тях – така че да имат пряка видимост към случващото се. По време на наблюдението, полицейските служители забелязали подс. И., подс. М. и подс. А. да отиват заедно към шатра, разположена в гр. София, пространството между бул. „Княз А. Дондуков“ и бул. „Цар Освободител“, от където взели предмети, насочили се обратно към полицейския кордон и ги хвърлили в тази посока. Непосредствено след хвърлянето на предметите, се чували гърмежи и се виждала светлина.

След тези свои действия, подсъдимите И., М. и А. се оттеглили от групата протестиращи и пеша се насочили към бул. „Княгиня Мария Луиза“. Св. Т. и св. А. ги последвали, като през цялото време не ги изпускали от поглед.

Когато подсъдимите стигнали до паркинга на ЦУМ, се качили в лек автомобил, марка „Мерцедес“, ДК № **** и потеглили по бул. „Тодор А.“, в посока – пл. „Лъвов мост“. Служителите на СДВР подали сигнал по радиостанцията - да бъде спрян лекият автомобил и установени лицата в него.

Св. Й.Б. и св. С.С. (служители на СИГМА-СДВР) приели сигнала. Когато видели автомобила, в района на пл. „Лъвов мост“, подали звуков и светлинен сигнал от служебните си МПС и го спрели. След извършена проверка, установили, че автомобилът се управлява от подс. И., а вътре били подс. М. и подс. А.. Тримата подсъдими били задържани и отведени в 07 РУ-СДВР.

Същевременно, на същата дата, св. В. С. (служител на СДВР) също бил на протестите в гр. София, като и той имал задача - да бъде сред протестиращите лица и да наблюдава за такива, които извършват непристойно поведение и нарушават обществения ред. Около 21:30ч., св. С. получил сигнал от негови колеги от МВР - да се насочи към една от палатките (тип шатра) разположена в гр. София, пространството между бул. „Княз Александър Дондуков“ и бул. „Цар Освободител“. В сигнала се сочило, че в тази палатката /шатра/ се намирало лице от женски пол, което пазело раница, поставена на облегалката на стол в самата палатка (шатра), на който стол или седяла, или стояла - непосредствено до него. В сигнала се съобщавало, че от тази раница различни протестиращи лица вземали пиротехнически средства и други неустановени предмети, които след това хвърляли по полицейския кордон.

Св. С. веднага се насочил към конкретната палатка (шатра) и фиксирал визуално посоченото лице от женски пол - подс. М.И., която била облечена с жълта жилетка, а на гърба си носела червена раница. В същия този момент подс. И. седяла на стол в палатката (шатра) и събирала подписи, а на облегалката на стола имало поставена тъмно синя раница. Докато подсъдимата седяла на този стол, св. С. видял как в палатката /шатра/ идвали различни лица от протестиращите. Св. С. станал свидетел - как през цялото време подс. И. не изпускала от поглед тъмно-синята раница.

В един момент полицейския кордон предприел действия по разпръскване на групата агресивни протестиращи лица, насочвайки се в посока - разположените палатки (шатри). Въпреки ескалацията на протеста, св. С. продължавал да следи подс. И. и видял как същата, притеснена от действията на полицията, енергично станала от стола, взела от облегалката тъмно-синята раница, държейки я в ръце, бързо излязла от палатката (шатра) и се насочила към Археологическия музей.

Непосредствено, след като излязла от палатката /шатра/, подс. И. сложила тъмно-синята раница на гърба си, а червената раница преместила от гърба на гърдите си. Св. С. вървял през цялото време близо до подс. И., като нито за момент не я изпуснал от поглед.

Вървейки по улицата, подс. И. била спряна за проверка от униформени служители на МВР, в района на Руската църква. Докато траела проверката, св. С. отишъл при униформените служители на МВР, легитимирал се като служител на МВР и им разказал за свои възприятия. След това И. била транспортирана до 07 РУ-СДВР.

Изложената фактическа обстановка първоинстанционният съд правилно е приел за надлежно установена въз основа на събраните по делото гласни доказателствени средства, а именно: обясненията на подсъдимите И. (л. 65; л. 172; л. 178-гръб), И. (л. 179), М. (л. 179-гръб) и А. (л. 180); показанията на свидетелите М. А. (л. 66 и четени от т. 1, л. 78 ДП), Кристиан Т. (л. 80 и четени от т. 1, л. 74 ДП), В. С. (л. 105-гръб), Й.Я. (л. 107-гръб), Б. В.ев (л. 108), Й.Б. (л. 109 и четени от т. 1, л. 76 ДП), Б.М. (л. 125-гръб и четени от т. 2, л. 60 ДП), С.С. (л. 135-гръб и четени от т. 1, л. 77 ДП) и Ю.Б. (л. 136-гръб и четени от т. 1, л. 85 ДП); писмените доказателства и доказателствени средства: протоколи за разпознаване (т. 1, л. 92 ДП; т. 1, л. 96 ДП; т. 2, л. 62 ДП; т/ 2, л. 65 ДП; т. 2, л. 68 ДП; т. 2, л. 72 ДП); протоколи за освидетелстване (т. 1, л. 99 ДП; т. 1, л. 100 ДП; т. 1, л. 101 ДП; т. 1, л. 102 ДП); протоколи за оглед на ВД (т. 1, л. 107 ДП; т. 1, л. 111 ДП; т. 1, л. 115 ДП); протоколи за доброволно предаване (т. 1, л. 143 ДП; т. 1, л. 144 ДП; т. 1, л. 145 ДП); протокол за оглед на местопроизшествие (т. 2, л. 32 ДП); способите на доказване: заключения на ФТЕ (т. 1, л. 121 ДП; т. 1, л. 125 ДП) и ФХЕ (т. 1, л. 133 ДП); ВД (дрехи и мобилни устройства) и ВДС (т. 1, л. 129 ДП); справки за съдимост (т. 1, л. 25 ДП; т. 1, л. 33 ДП; т. 1, л. 41 ДП; т. 1, л. 50 ДП) и за висящи наказателни производства (т. 1, л. 24 ДП; т. 1, л. 32 ДП; т. 1, л. 40 ДП; т. 1, л. 49 ДП).

Прегледът на доказателствената съвкупност не дава повод да се стигне до извод за незаконосъобразен анализ, повлиял върху неправилно формиране на съдебната воля. В дейността на първостепенния съд по оценка на доказателствата и доказателствените средства не се набелязват нарушения. Районният съд не е надценил едни доказателства за сметка на други, не е пропуснал да извърши проверка на достоверността на гласните доказателствени средства, а осъществена от него интерпретация на доказателствения обем е според действителното му съдържание. Налице е коректност, правилност и последователност в разсъжденията. Изводите за релевантните обстоятелства и факти са формирани в точно съответствие с информацията от събраните доказателства, а аргументите на съда обхващат всички доказателства и доказателствени източници, като не е допуснато избирателно третиране на фактически обстоятелства или едностранчивост в подхода. Независимо от изложеното, и за да бъде отговорено на възраженията, наведени от страните в сезиращите съда документи, както и в хода по същество, въззивният съд намира, че следва да бъде извършен повторен анализ на доказателствената съвкупност по делото, макар и този съдебен състав напълно да споделя изложеното от първостепенния съд във връзка с направената от него преценка на доказателствата.

С основание първият съд е приел, че по отношение на определен кръг от въпроси, свързани с факта на проведения граждански протест и последвалата му ескалация, неговите времеви и пространствени параметри, както и присъствието на четиримата подсъдими на инкриминираните събития, не са налице противоречия и в тази връзка доказателствената маса не бележи никакви отклонения, като същите от друга страна не са и предмет на спор между страните, поради което и по аргумент от разпоредбата на чл. 305, ал. 3 НПК, съдът не ги е обсъждал детайлно, като е насочил същинския доказателствен анализ към спорните моменти по делото.

Първото спорно обстоятелство по делото е имали ли са подсъдимите И., М. и А. непристойно и провокативно по отношение на полицейските служители поведение и ако да - какъв конкретен израз е намерило то.

За изясняване на това спорно обстоятелство въззивният съд, както и първият, избира да се довери на показанията на свидетелите Т. и А., които са прецени за единствено

достовърни. Противно на доводите на защитата, контролиращият съд намира, че показанията на двамата свидетели са подробни, логически подредени и без вътрешни противоречия. По делото не се установяват каквито и да било данни, от които да може да се направи извод за предубеденост или заинтересованост на тези свидетели от изхода на делото, в какъвто смисъл са твърденията на защитата. Вярно е, че същите са установили признаците на обществен състав на престъпление и вследствие на тяхната активност са извършени следващи действия по разследването, но това им поведение, явяващо се стриктно законосъобразно, по никакъв начин не обуславя извод за заинтересоваността им от изхода на делото. Такава не следва да се предполага, най-малкото поради служебното качество на свидетелите - полицейски служители и съпричастността им към поведение по служба, насочено към разкриване на престъпления и установяване на извършителите им, а следва да се докаже във всеки конкретен случай.

Районният съд правилно е отчетел спецификата на тяхното качество на служители на МВР, действащи като цивилни сред тълпата, пряко възприели поведението на трите подсъдими лица, вземащи предмети от място в шатра, хвърлящи ги в посока на полицейския кордон, както и последващото им отдалечаване от мястото на протеста и насочването им към паркиран лек автомобил, като в тази връзка са били третирани в контекста на целия доказателствен материал. Налага се уточнението, че свидетелите Т. и А. са били разпитвани в досъдебното производство и поради непълнота в спомена им, дадените показания пред разследващ полицай са били приобщени с използване на процесуалната техника по чл. 281, ал. 4 от НПК. Както правилно е посочил и първостепенният съд, в нито един момент от разпита си, извършен в хода на съдебното следствие двамата свидетели не надграждат или по друг начин трансформират показанията си, отнесени към тези, дадени пред орган на досъдебното производство, а казаното от тях носи белезите на последователен и устойчив разказ, независимо от фазата на която е извършен. Правилно, проверяваният съд при доказателствения анализ е отбелязал, че непълнотата на показанията на свидетелите, разпитани в хода на съдебното следствие, е резултат от изминалия период от време между датата на възприемане на фактите и обстоятелствата, за които свидетелите дават показания - 02.09.2020 г., и датата на разпита им пред съда - 25.06.2021 г. за св. А. и на 30.09.2021 г. за св. Т.. Съвсем оправдано е изследняването на спомените им, с оглед и на обстоятелството, че в хода на изпълнение на служебните си задължения свидетелите, като полицейски служители, ежедневно възприемат сходни факти и обстоятелства, и при това е обяснимо да изпитват трудности при пресъздаване на конкретно възприета от тях фактическа обстановка. С оглед изложените съображения, невъзможността на свидетелите Т. и А. да пресъздадат пред съда в пълнота и детайлно възприетията си по интересуващите настоящото производство факти, по никакъв начин не рефлектира върху крайния извод на инстанциите по същество, че свидетелите депозират показанията си обективно, безпристрастно и добросъвестно.

Изложеното от полицейските служители съдържа пряка доказателствена информация по отношение на извършеното деяние и авторството му в лицето на подсъдимите И., М. и А., и по категоричен начин опровергава доводите на защитата, с които се оспорва присъствието им на инкриминираното място и по инкриминираното време. Действително, както сочи защитата тримата подсъдими са били задържани от свидетелите Б. и С. в района на пл. „Лъвов мост“, но последното обстоятелство по никакъв начин не променя изводите на съдилищата по фактите относно връзката на задържаните лица с факта на извършеното престъпление. И това е така, тъй като задържането на подсъдимите лица от органите на полицията на соченото място не е случайно, а е следствие на подадения сигнал от св. Т. и св. А., които пряко са възприели действията на трите лица по хвърляне на предмети към полицейския кордон, след което са ги последвали, без да ги изпускат от поглед до паркирания в близост автомобил. Освен това, св. Т. и св. А. са наблюдавали действията на подсъдимите още преди да започне изпълнението на престъплението, което

им е позволило да възприемат категорично индивидуализиращите им белези. Връзката на подсъдимите с факта на извършеното престъпление се извежда и от обстоятелството, че св. Т. и св. А. са възприели лицата, задържани от органите на полицията, и са направили изявление, че по ръст и облекло същите съответствали на лицата, наблюдавани и проследени от тях по-рано. Отделно, следва да се отбележи, че подсъдимите лица са били задържани в автомобил, отговарящ на предварително подаденото описание от св.Т. и св. А., а посоченият час на задържането им /22:30ч./ по никакъв начин не пречка възможността, подсъдимите да са се намирали на мястото на протеста /към 21:45 ч./ и да са извършили инкриминираните действия, в каквато насока районният съд е изложил подробни и аргументирани съображения, с които настоящият съдебен състав изцяло се солидаризира, поради което не намира за необходимо да преповтаря. Показанията на св. Т. и св. А. намират пълна подкрепа в показанията на свидетелите Б. и С., които макар и да не са очевидци на самото инкриминирано деяние, независимо един от друг депозират еднопосочни по съдържание сведения относно лекия автомобил, спрян за проверка, както и относно установените в него лица. Опитът на защитата да дискредитира показанията на св. Т. и св. А., респ. успешното разкриване самоличността на трите подсъдими лица с аргумента, че в показанията си св. С. е заявил липса на спомен относно идентифицирането на подсъдимите от страна на св. Т. и св. А., е неуспешен. Въззивният съд държи да подчертае, че факта, че един свидетел не си спомня определени обстоятелства не означава, че те не са настъпили в обективната действителност и не са се случили. Отново следва да се припомни, че липсата на спомен относно соченото обстоятелство е житейски оправдана, както поради изминалия период от време, така и поради изпълняваните служебни задължения от свидетеля полицейски служител. Не са налице никакви обстоятелства, поради които съдът да се усъмни в достоверността на обсъжданите показания.

На следващо място, неоснователно е възражението на защитата за липса на извършено процесуално-следствено действие по разпознаване на лица. Процесуалното законодателство отрича системата на формалните доказателства и не предвижда забрана дадени факти (като авторството) да бъдат установявани с определени доказателствени средства - чл. 14, ал. 2 НПК; необходимо е единствено наличните доказателства да дават възможност да бъде направен несъмнен извод. Извършване на разпознаване по реда на чл. 169 сл. от НПК е необходимо тогава, когато „за изясняване на обстоятелствата по делото е необходимо да се потвърди идентичността на лица и предмети“, т.е. когато преди разпознаването тя не е несъмнена или до определеното лице или предмет е достигнато по друг, оперативен способ. Това ПСД е необходимо, когато очевидецът не познава лицето, не може да посочи неговото име или други идентификационни данни и между възприемането и посочването на извършителя е изминало време, като целта е и да се установи сигурността на спомена и да се избегне евентуално нарочно или случайно самоповлияване на свидетеля или повлияване от външни лица. Процесната хипотеза е различна. Извършването на разпознаване по НПК не е било нужно, тъй като подсъдимите са установени в ситуация, аналогична на залавяне на местопрестъплението. Св. Т. и св. А. са последвали подсъдимите при оттеглянето им от протеста, описват маршрута им до паркирания в близост лек автомобил, с който впоследствие били заловени, т.е. макар че извършителите не са били лично познати на св. Т. и св. А. по своето име, то не е налице времево или пространствено разкъсване между първоначалното им възприятие и посочване, тъй като св. Т. и св. А. са поддържали непрестанен визуален контакт с подсъдимите и същите са задържани в автомобила, в който двамата свидетели са ги видели да се качват минути по-рано. Ето защо въззивният съд счита, че доводът на защитата за доказателствена непълнота, изведена на базата на липсващо разпознаване, е неоснователен.

След като за инкриминираното поведение на тримата подсъдими по снабдяване с предмети, съхранявани в една от шатрите и последващото им хвърляне в посока към полицейския кордон, са налице данни в показанията на св. Т. и св. А., подкрепени от

показанията на свидетелите Б. и С. с липса на данни по делото за някакво тяхно субективно отношение или нагласа към личността на подсъдимите, за настоящия съдебен състав този обем от гласни доказателствени средства, които от своя страна са в унисон със заключението на ФХЕ са напълно достатъчни, за да доведат до категоричния извод за авторството на деянието в лицето на подсъдимите И., М. и А.. Поради това и обстоятелството, че не е установен и разпитан полицейският служител, който е подал информацията на св. Т. и св. А. за лица, хвърлящи предмети върху полицейския кордон, не води до непълнота на доказателствената маса, респ. до нарушаване разпоредбите на чл. 13, ал. 14 и чл. 107 НПК. По същия начин, невъзможността да се проведе годно лицево идентификационно изследване на лицата от изображенията, извлечени от видеозаписа, обект на ФТЕ, също не е основание за отмяна на присъдата и не обуславя необходимост от оправдаване на подсъдимите, след като по делото са събрани други доказателства, пряко установяващи извършването на деянието и неговото авторство в лицето на подсъдимите по делото лица.

По въпроса какви предмети са били хвърляни от подсъдимите И., М. и А., контролираният съд е дал детайлен отговор чрез съпоставяне на показанията на св. Т. и св. А. със заключението на физико-химичната експертиза, което поради своята пълнота и обоснованост доизяснява, както фактологията по спора, така и обективната истина по делото. Следва да се отбележи, че двамата свидетели съвсем ясно и добросъвестно излагат само онези факти и обстоятелства, които лично и непосредствено са възприели, като коректно са отказали да се ангажират с категоричен извод относно естеството на хвърляните от подсъдимите лица предмети, за които същевременно са уточнили, че произвеждали звук /гърмеж/ и светлина, след тяхното хвърляне. Това становище на полицейските служители, е било поддържано от самото начало на разпита им в хода на съдебното следствие, по време на който показанията им не търпят никаква трансформация в обсъжданата част /в нито един момент не са излагали данни в смисъл, че предметите, хвърляни от подсъдимите са представлявали пиротехнически изделия/, поради което не може да бъде направен извод за някакво повлияване от т. нар. „заплахи“ на защитата, в какъвто смисъл са доводите на държавното обвинение, поддържани във въззивния протест. Основателно, проверяваният съд не е възприел тезата на протестиращия прокурор за квалификацията на предметите, използвани от подсъдимите И. и М. като пиротехнически изделия и/или взривоопасни предмети, опирайки се на липсата на открити по ръцете и дрехите на двамата подсъдими следи от взривни и/или възпламенителни вещества. Противно на доводите, изложени във въззивния протест, такъв извод не би могъл да бъде изведен и от показанията на св. Т. и св. А. за наличие на звук /гърмеж/ и светлина, произведени след хвърляне на предметите, тъй като и според настоящата съдебна инстанция тези гласни доказателствени средства не са достатъчни, за да се установи по безсъмнен начин, че гърмежът и светлината са били предизвикани именно от същите тези предмети, с оглед масовия характер на мероприятиято, при ескалацията на което са били хвърляни множество предмети спрямо полицейския кордон, включително пиротехнически изделия, които предизвикват гърмеж и светлина от множество присъстващи на протеста, лица. От друга страна, не би могла да бъде споделена и тезата на защитата, че след като на масовия протест, предмети са били хвърляни от множество лица, то не би могло да се установи с категоричност, че такива действия са били извършени и от подсъдимите лица, тъй като преки доказателства за това им поведение се съдържат в показанията на св. Т. и св. А., които въззивният съд кредитира изцяло като обективно и добросъвестно изнесени. В продължение на разсъжденията на контролирания съд, допълнително следва да се отбележи, че дори да се възприеме тезата на държавното обвинение, че звукът и светлината произхождат именно от предметите, хвърлени от И. и М., то тогава без обяснение остава обстоятелството защо по ръцете им не са открити следи от взривни и/или възпламенителни вещества, каквито, обаче несъмнено са открити по тези на подсъдимия А.. В този смисъл не е изключена възможността, възприетите от свидетелите Т. и А. звук /гърмеж/ и светлина да са произхождали от предметите /пиротехнически средства/,

хвърлени от подсъдимия А., с който И. и М. са се намирали на едно и също място и едновременно са извършвали действия спрямо полицейския кордон. Ето защо и след като въззивният съд не намира основание да отстъпи от акуратните разсъждения на първия съд по този въпрос, споделя крайния му извод, а именно че събраните по делото доказателства не постигат степента на несъмненост на обвинителната теза, въздигната от чл. 303 от НПК, поради което законосъобразно двамата подсъдими са били оправдани по обвинението да са хвърляли и пиротехнически средства.

Убедителни са и аргументите на първоинстанционния съд за отхвърляне на обясненията на подсъдимия А., а изложените в тази връзка съображения намират опора в данните по делото и не са направени при превратната им оценка. Съобщеното от подсъдимия, че не е хвърлял срещу полицейския кордон предмети и пиротехнически средства, тъй като е напуснал протеста преди неговата ескалация, мотивирано е преценено като недостоверно. Решението на първия съд за отхвърлянето му, е резултат на аналитична дейност и съпоставянето му с останалите източници на доказателства, в частност със заключението на назначената в хода на досъдебното производство, изслушана в съдебното следствие и приета без възражения от страните физико-химична експертиза, и с показанията на свидетелите Т. и А., на които е дадена вяра. При експертното изследване на обтривките от двете ръце на подсъдимия А., е констатирано наличието на следи от бризантни взривни вещества, т.е. такива, намиращи приложение в производството на взривни вещества и пиротехнически изделия. Не могат да бъдат възприети оплакванията за игнориране на версията за случайно попадане на частици от взривното вещество върху ръцете на подсъдимия. Тази версия, ако се приеме за вярна, опровергава обясненията на подсъдимия, че е напуснал протеста, преди неговата ескалация, тъй като и ако това беше така, същият не би имал въобще следи от подобни вещества върху ръцете си. Както правилно е посочил и първостепенният съд, частиците от пиротехнически изделия биха могли да попаднат върху ръцете на подсъдимия едва при тяхното възпламеняване, а последното се е случило именно при ескалацията на протестните действия, което показва, че А. не е бил напуснал местопроизшествието. Възражението на защитата, изложено в допълнението към въззивната жалба в смисъл, че е хипотетично възможно друго лице да е предизвикало възпламеняването, а частиците да са били пренесени върху ръцете на подсъдимия А., също е неоснователно. В отговор на това възражение, въззивният съд следва да посочи, че на мястото на протеста заедно с подсъдимия А. са били и подсъдимите И. и М., но върху техните длани не са установени следи от бризантни взривни вещества. Лансираната версия за пренасяне на частиците бризантно вещество в резултат на здрависване, въззивният съд намира също за неправдоподобна, тъй като следи от бризантно вещество са били установени върху двете длани на подсъдимия, а не само върху дланта на едната му ръка, както би следвало да бъде, ако същият се е здрависвал. Отчитайки факта, че обясненията имат двойствена природа, като могат да бъдат, както доказателствено средство, така и основно средство за реализиране правото на защита, въззивната инстанция, намира че последната е взела превес в разглеждания случай и е рефлектирала върху тяхната достоверност, поради което не следва да бъдат кредитирани в коментираната част. Именно поради това и обосновано първият съд е дискредитирал обясненията на подсъдимия А. в частта, опровергаваща извършването на хулиганските действия в пределите, очертани в обвинителния акт, тъй като обясненията му в този смисъл не кореспондират с обективните находки по делото и показанията на свидетели Т. и А..

Следващият спорен по делото въпрос, засегнат в протеста на прокурора при СРП, който не се поддържа от СГП, е относно съпричастността на подсъдимата И. към инкриминираните събития.

Не спорно по делото е обстоятелството, че подсъдимата И. се е намирала на мястото на протеста по инкриминираното време, като в тази насока по делото са събрани напълно единни и непротиворечиви доказателствени средства - показанията на св. С. и св. А., както и

отразеното в протоколите за разпознаване на лица, които настоящата инстанция не намира причини да не кредитира. Нещо повече, посоченото обстоятелство не се отрича и от самата подсъдима, която в обясненията си, депозирана в хода на съдебното следствие пред СРС е признала, че именно тя е лицето от видеозаписа на събитията. Относно главния факт, подлежащ на доказване по делото – осъществено от подсъдимата противоправно поведение, въззивната инстанция, също както контролирания съд констатира, че показанията на св. С. и св. А. са единствените източници за подобно поведение. Въззивният съд изцяло се съгласява с изводите на първата инстанция за наличието на съществено вътрешно противоречие в показанията на св. С., което внася сериозни съмнения в обективността и достоверността на възприятията му. Както правилно е посочил и първият съд на твърденията на св. С., че е възприел как лица вземали предмети от раница, разположена на стола, на който седяла подсъдимата, които впоследствие хвърляли по полицейските служители, противостои заявеното от него, че всъщност не е имал пряка видимост към вътрешността на палатката, поради което не е в състояние да посочи какво се е случило с тези предмети, респ. дали същите са били хвърляни или не. Извън посоченото от контролирания съд вътрешно противоречие, въззивният съд намира за необходимо, единствено с цел допълване на мотивите в тази насока, да посочи и обстоятелството, че от показанията на св. С. освен това не може да бъде направен и категоричен извод за мястото, от което предметите са били взимани. Това е така, защото св. С. ясно е заявил, че е възприел раниците на подсъдимата чак в момента, в който последната е станала от стола и е напуснала шатрата, поради което не може да се приеме, че възприетите от свидетеля предмети са били взимани непременно от раницата на подсъдимата, след като същият не е имал пряк визуален контакт с нея. Ето защо и заявеното от свидетеля, че предметите са били вземани от място зад гърба на подсъдимата И. следва да бъде прието с доверие, но същото не може да послужи за сигурна основа за изграждане на фактическите изводи на съда, че това място всъщност е раницата на подсъдимата И.. С оглед на изложеното, макар и в показанията на св. А. и св. С. да са налични данни за взимани предмети от раницата зад гърба на подсъдимата, показанията на двамата свидетели следва да бъдат проверени и по друг критерий, какъвто е подкрепеността им от останалата доказателствена съвкупност. В тази връзка следва да бъде отбелязан факта, че макар да е бил извършен обиск на подсъдимата И., в раниците ѝ не са открити пиротехнически изделия, както уместно е констатирал и контролираният съд. Последното обстоятелство е съществено, тъй като св. С. е заявил в показанията си, че подсъдимата е била задържана в близост до мястото на протеста /в района на Руската църква/, до който момент не я е изпускал от поглед и не е възприел същата да изхвърля предмети от раниците. Противно на добрата тактика на разследване, нито една от раниците не е била обект на експертно изследване с оглед установяване на следи от взривни вещества и/или пиротехнически изделия, в каквато насока са и разсъжденията на районния съд. Основателно, като контролно доказателство за достоверността на свидетелските показания, първоинстанционният съд е използвал и видеозаписа от датата на протеста, който извън всякакво съмнение не би могъл да бъде повлиян от интересите на различните участници в наказателното производство. В тази връзка, районният съд е установил опровергаване на твърденията на свидетелите А. и С. за предприети действия от различни лица по отношение на раницата на подсъдимата, изразяващи се в бъркане в раницата и изваждане отвътре на предмети, като се е позовал на записите от камерата, в които не се наблюдават действията, за които те свидетелстват. Противно на доводите, изложени във въззивния протест, съдът намира, че ако подобни действия, реално са били извършени, то това обстоятелство ще бъде записано и отразено от всяка една камера за наблюдение, имаща видимост към инкриминираните събития, както тази посредством, която е създаден процесния видеозапис, прегледан от съда и страните в съдебно заседание, така и от тази, използвана от „оперативни щаби“, подал сигнала към св. С.. Противно на доводите на държавното обвинение, следва да се отбележи, че в

показанията си св. С. заявява, че се е отзовал по сигнал за конкретно осъществено от подсъдимата поведение, а не по сигнал за съмнително нейно поведение, което отново означава, че ако подсъдимата е осигурявала достъп на трети лица до раницата си /каквото е бил конкретния сигнал/, такива действия неминуемо ще следва да бъдат онагледени на записа от камерата, след като по този начин /чрез камерите за видеонаблюдение/, подсъдимата е била наблюдавана. Обстоятелството, че подсъдимата не е била обект на постоянно видеонаблюдение, респ. че има моменти от записа, през които не се наблюдават действията на последната, е без съществено значение, след като на възпроизведената в съдебно заседание част от процесния запис, относима към коментираната част от свидетелските показания, такива пропуски не са налице. Ето защо и въззивният съд намира, че показанията на св. А. и св. С. не са в състояние да обосноват обвинителната теза по отношение на подсъдимата И. по изискуемия от НПК начин (несъмнено, категорично), а оттам - следва извод, че обвинението е недоказано, до който извод е достигнал и съставът на контролираната инстанция.

С оглед на естеството и качеството на обвинителните доказателства е без съществено правно значение дали и какви обяснения дава подсъдимата И., защото съгласно чл. 103, ал. 2 и, ал. 3 НПК обвиняемият не е длъжен да доказва, че е невинен, нито е допустимо да се правят изводи във вреда на обвиняемия, поради това, че не е дал или отказва да даде обяснения или не е доказал възраженията си. Същевременно за пълнота на доказателствения анализ въззивният съд на свой ред обсъди критично обясненията на подсъдимата, като отчете, че те освен важно доказателствено средство са и средство за защита, необвързано със задължение за установяване на истината. При съблюдаване на изтъкнатите правила за доказателствената тежест по чл. 103, ал. 1 -, ал. 3 НПК, за да бъдат приети за достоверни обясненията на подсъдимия, не се изисква те да намират подкрепа, а да не се опровергават от несъмнено установени доказателства или да не се дискредитират на собствено основание поради неясноти, необясними празноти или тъй като съдържат обективно невъзможна версия. В настоящия случай, обясненията дадени от подсъдимата И. пред първата инстанция, в които същата отрича категорично да е съпричастна към инкриминираното деяние, не се опровергават от други доказателствени източници, освен от показанията на полицейските служители, които настоящата съдебна инстанция, отказва да кредитира поради липса на убедителност, с оглед явните несъответствия с останалия доказателствен материал, констатирани по-горе.

При това положение, щом събраните по делото доказателствени материали са обсъдени съгласно изискванията на чл. 305, ал. 3 НПК и не е допуснато превратното им тълкуване, вътрешното убеждение на първостепенния съд по фактите е правилно формирано и не може да бъде променяно или замествано.

На базата на правилно възприетите фактически обстоятелства, районният съд е извел верен извод от правна страна за осъществен от подсъдимите И. и М. състав на престъпление по чл. 325, ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2, вр. с ал. 1 от НК и законосъобразен такъв за осъществено от подсъдимия А. престъпление чл. 325, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2, вр. с ал. 1 от НК.

Нормата на чл. 325, ал. 2 от НК представлява специален, по-тежко квалифициран състав на този по, ал. 1 и като такава е препращаща. Следователно, за да се изследва налице ли е съставомерно деяние по чл. 325, ал. 2 от НК, следва най-напред да се изясни съдържа ли то всички признаци от обективна и субективна страна на основния състав по, ал. 1 и в допълнение налице ли е квалифициращия признак, съдържащ се в разпоредбата на чл. 325, ал. 2 от НК, а именно изключителна дързост и цинизъм.

За съставомерността на деянието от обективна страна по чл. 325, ал. 1 от НК се изисква да бъде установено, че деецът е извършил непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото. Съгласно

константната съдебна практика и ППВС № 2/29.06.1974 г., постановено по н.д. № 4/1974 г. (т. 2) „непристойни“ са онези действия, които са неприлични, безсрамни, изразяващи се в ругатни, буйство, невъзпитаност и други прояви, скандализиращи обществото. „Грубо нарушаване на обществения ред“ е налице когато дееца, чрез действията си, изразява демонстрация против установения ред, която нарушава важни държавни, обществени или лични интереси или съществено нарушава нормите на нравствеността. „Явно неуважение към обществото“ има когато дееца, чрез действията си, изразява открито висока степен на неуважение към личността.

Хулиганството съдържа един характерен за това престъпление признак - специален мотив, който се заключава в явно неуважение към обществото от страна на дееца. Този мотив е налице, когато със своите действия деецът показва, че не се смята обвързан от съществуващите социални норми на поведение - стои над тези норми и се отнася пренебрежително към тях. За наличието на такъв мотив се съди по това, че хулиганските действия се извършват без смислена причина, което ги обяснява единствено като открита демонстрация на незачитане на цялостно установения ред.

В хода на проведеното първоинстанционно съдебно следствие несъмнено е установено, че по време на антиправителствен протест тримата подсъдими са имали поведение, свързано с хвърляне на неустановени предмети по отношение на пасивен полицейски кордон. Това активно, целенасочено и обективизирано с конкретни действия поведение на привлечените към наказателна отговорност лица, установено несъмнено от показанията на свидетелите Т. и А., има непристоен характер и се вписва в признаците на углавното хулиганство. Няма как да бъде иначе, тъй като изпълнителното деяние на престъплението по чл. 325, ал. 1 НК се състои в извършване на непристойни действия. Такива са всички неприлични, безсрамни действия, които очевидно противоречат на установения в обществото морал и порядък, а предприетото от подсъдимите действие по хвърляне на неустановени предмети по полицейския кордон е такова, защото грубо нарушава обществения ред, изразява явно неуважение към обществото и скандализира със своята непремереност.

Действията са предприети на публично място, в присъствието на множество лица, по отношение на униформени служители на реда и при изпълнение на чисто рутинни служебни задължения от последните. Заради наличието на медийни екипи, които да отразяват протестите, поведението им е могло да предизвика още по-широк обществен отзвук.

Действията им не представляват лично отнасяне, доколкото преди инцидента те не са имали никакви познанства и отношения с полицейските служители, а представляват израз на тяхното негативно отношение към обществото и реда в българската държава.

Нарушението на обществения ред е грубо, тъй като подсъдимите И., М. и А. са изразили брутална демонстрация против установения ред, като са нарушили лични и обществени интереси чрез неправилен физически контакт спрямо полицейските служители, несъвместим с обществените и морални норми на поведение.

Неуважението към обществото е явно, тъй като подсъдимите са изразили открито висока степен на неуважение към личността и правилата, въз основа на които обществото действа.

С поведението си тримата подсъдими са демонстрирали, че не се смятат за обвързани със спазването на общоприетите норми за поведение в обществото и се отнасят към тях с явно пренебрежение.

От субективна страна - тримата подсъдими са действали при условията на пряк умисъл и по хулигански мотиви. Подсъдимите са действали с ясното съзнание, че хвърляйки твърди предмети към униформените служители, извършват непристойни действия на обществено място, които са несъвместими с обществените порядки и морал, вкл. по време

на политически протест. Подсъдимите са съзнавали общественото опасен характер на деянието, предвиждали са и са искали настъпването на общественото опасни му последици. Конкретно проявеното субективно отношение може да се изведе от времето на извършване на деянието (в късните часове на 02.09.2020 г.), служебното положение на полицаите, използването на твърди предмети, част от които гърмят при мятането им; присъствието на множество други лица. Доказателствата по настоящото дело позволяват да се приеме, че в желанието си да изразят своето гражданско недоволство, подсъдимите са преминали разумните и приемливи граници на протест, съзнавайки, че действията им са непристойни и демонстриращи незачитане на личността на другите и на утвърдените социални порядки.

Престъплението е извършено в условията на съучастие, доколкото и тримата подсъдими са възприели и осъзнали действията на другия подсъдим и целенасочено и при общност на умишъла са извършили нападение върху полицейските органи, желаейки да демонстрират своето неуважение и пренебрежение срещу тях и чувството на превъзходство. Тримата са изразили своето общо анархистично отношение срещу органите, които служат за основа на стабилността и реда в държавата и по този начин са изразили явно своето негативно отношение към реда в държавата.

Районният съд е достигнал до правилен извод, като е квалифицирал поведението на подсъдимия А. като такова с изключителна дързост и цинизъм, като е отчетел, че различието между първата и втората алинея на чл. 325 НК се определя именно от съдържанието на проявеното поведение. Според ППВС 2/1974 г. на ВС деянието се характеризира с изключителен цинизъм, когато хулиганските действия са особено нагли и безсрамни, грубо нарушават нравствените принципи и чувства на гражданите. Изключителна дързост пък е налице, когато в много груба форма се засягат интересите на обществото или личността и упорито не се прекратяват, изразяват пренебрежително отношение към обществения ред или към други обществени или лични интереси. Въззивният съд намира, че извършеното от подсъдимия А. отговаря на тези законови изисквания, като неговите действия са били непристойни в смисъла, вложен от законодателя и изяснен в задължителната съдебна практика, тъй като са били неприлични и безсрамни, чрез тях е изразена брутална демонстрация против установения ред, нарушени са държавните и обществени интереси, свързани с опазването на обществения ред и открито е изразена висока степен на неуважение към личността на присъствалите лица, сред които и полицейски служители. Настоящият състав намира, че действията на подсъдимия А. надхвърлят обикновеното хулиганско поведение, квалифицирано като престъпление по основния състав. По време на организирания протест, на който е присъствал подсъдимият, последният е демонстрирал дръзко и непристойно поведение спрямо непознати за него лица, а именно - полицейски служители, натоварени със задача по опазване на обществения ред. За подсъдимия е било очевидно служебното положение на униформените служители, хвърлените от него предмети, представляващи пиротехнически средства в присъствието на значително множество от хора, вкл. други протестиращи и полицаи. Тези обстоятелства разкриват особена наглост и изразяват грубо пренебрежение към нормите на поведение в обществото, като обективират нежеланието на подсъдимия да се съобразява с общоприетите правила. Правото на протест и свободата на изразяване на мнение, вкл. на политическо такова, са безспорно гарантирани права, както съгласно българското законодателство, така и в европейското такова. Действително в решенията на ЕКЗПЧ се казва, че правовата държава трябва да защитава не само традиционно одобрявани и общоприети идеи и начини за тяхното изразяване, но и такива, които възмущават, провокират, шокират и отблъскват. Упражняването на свободата на протест и изразяване на мнение обаче не бива да бъдат за сметка на накърняване на правата на другото, вкл. извършване на действия, поставящи в опасност живота на други лица. В случая подс. А., хвърляйки предмети, част от които са избухвали със силен гръм, в посока полицейските служители, е могъл да наруши телесния им интегритет, както и този на другите лица, част от множеството, а така също да доведе до

допълнително безредие или суматоха - хипотези, в които практиката на ВС последователно приема, че е налице квалифицирано хулиганство по алинея 2 на чл. 325 от НК.

В случая по делото не се установи извършено престъпление по чл. 325, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 4, вр. с ал. 1 от НК от страна на подсъдимата И., като събраните в хода на съдебното следствие доказателства разколебават обвинителната теза относно инкриминираните действия на подсъдимата, поради което и според настоящия съдебен състав по делото е налице обосновано съмнение по отношение главния факт по делото - наличието на престъпление. От събраните по делото гласни, писмени и веществени доказателства не е възможно да бъде направен единствен и категоричен извод, че е осъществен съставът на престъпление от привлеченото към наказателна отговорност лице. Съвкупната преценка на установените по делото обстоятелства не мотивира настоящия съдебен състав да направи извод за доказаност по изискуемия от чл. 303, ал. 2 НПК начин на обвинението срещу подсъдимата И. по настоящото дело. Предвид недоказаността на обективната страна на престъпния състав престъплението по чл. 325, ал. 1 от НК следва да бъде приложени последиците, визирани в чл. 304 от НПК - подсъдимата да бъде оправдана. Недопустимо е постановяването на осъдителна присъда при недоказаност на обвинението по несъмнен начин, когато не са изяснени напълно обстоятелствата, касаещи същото обвинение. Само когато всички факти, включени в причинно-следствения процес на престъпното деяние и неговото авторство бъдат установени безспорно и категорично, съдът може да постанови съответна осъдителна присъда. Последната не може да почива на предположения, на съмнителни, несигурни и колебливи изводи досежно наличието на престъпление и неговите обективни и субективни признаци. Съдът признава подсъдимия за виновен само и единствено когато обвинението е доказано по несъмнен начин /чл. 303, ал. 2 от НПК/, което е гаранция за реализиране правата на обвиняемия, респ. подсъдимия в наказателния процес, произтичащи от презумпцията за невиновност, установена в чл. 16 от НПК.

Въззивният съд намира, че и наказанията, определени от първата инстанция следва да бъдат потвърдени:

За престъплението по член 325, ал. 1 НК законодателят е предвидил наказание „Лишаване от свобода“ до две години или с пробаия, както и с обществено порицание. Подсъдимите И. и М. не са осъждани за престъпление от общ характер / за подс. М. е налице реабилитация по право/ и не са освобождавани от наказателна отговорност с налагане на административно наказание, като с деянието не са причинени съставомерни имуществени вреди. Не е налице и ограничението по чл. 78а, ал. 7 от НК, тъй като съгласно Тълкувателно решение № 1/2017 г. на ОСНК на ВКС институтът на освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание е приложим за престъпления по чл. 325, ал. 1 от НК, извършени спрямо орган на власт при или по повод изпълнение на службата му, тъй като в тази хипотеза качеството на субекта, спрямо когото са осъществени хулиганските действия не е елемент от престъпния състав. С оглед на изложеното, правилно първоинстанционният съд е приел, че са налице кумулативните предпоставки за прилагане на чл. 78а НК, като съответно е освободил двамата подсъдими от наказателна отговорност и им е наложил административно наказание – „Глоба“. При индивидуализацията на размера на административното наказание, районният съд правилно не е отчел чистото съдебно минало на двамата подсъдими като смекчаващо отговорността обстоятелство, доколкото същото е една от предпоставките за приложението на чл. 78а от НК и не може да бъде третирано като допълнително обстоятелство, облагодетелстващо дееца. По отношение размерът на наложената санкция - според този въззивен състав правилно районният съд я е отмерил около средния размер, а именно 2500 лева за всеки един от подсъдимите И. и М., като липсват основания за намаляването ѝ до минималния, визиран в закона. За да приеме тази позиция, настоящият състав съобрази сочените от защитата смекчаващи отговорността обстоятелства (с изключение на чистото съдебно минало) – добро процесуално поведение и

липса на висящи производства. В противовес не може да бъде игнорирано значението на отегчаващите обстоятелства - времето и мястото, където е било осъществено деянието, както и обстоятелството, че хулиганските действия са били осъществени срещу полицейски служители заради осъществени от тях служебни задължения, чрез предмети, хвърлянето на които сред множество лица, може доведе до увреждащи здравето им последици. Поради това и настоящият съдебен състав приема, че този определен от СРС размер на наказанията на двамата подсъдими е достатъчен за реализиране на наказателната превенция спрямо тях, и в същото време ще бъде гаранция за недопускане извършване на други подобни престъпни прояви.

Законосъобразно, СРС е отчетел, че предвиденото за извършеното от подсъдимия А. престъпление по чл. 325, ал. 2 вр., ал. 1 НК наказание „Лишаване от свобода“ за срок до пет години, не позволява приложението на чл. 78а, ал. 1 от НК. Същите смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства са отчетени и по отношение на подсъдимия А., като отново наказанието е определено малко под средния размер - две години „Лишаване от свобода“. В този размер и настоящият съд намира, че определеното наказание се явява съответно на извършеното и достатъчно за комплексното постигане на целите по чл. 36 от НК. По делото не се установяват други обстоятелства, а и не се изтъкват такива, които да порождават необходимост от смекчаване на наложеното наказание.

Правилно и обосновано е преценено, че в случая следва да бъде приложена разпоредбата на чл. 66, ал. 1 НК и изпълнението на наказанието да бъде отложено за срок от четири години. Настоящата инстанция също счита, че потенциалната опасност от привеждане в изпълнение на отложеното наказание ще съдейства за постигане целите на генералната превенция и за поправянето и превъзпитанието на подсъдимия.

Закономерна последица от осъждането на подсъдимите И., М. и А. е и натоварването им със задължението да понесат извършените по делото разноси (чл. 189, ал. 3 НПК) и в тази насока присъдата не се нуждае от поправки.

Правилно, СРС се е произнесъл и по приобщените по делото веществени доказателства, поради което и ревизия в тази насока не се налага.

След обобщаване на резултатите от извършената, на основание чл. 314 НПК, служебна проверка на първоинстанционния съдебен акт, въззивната инстанция не констатира наличието на основания, налагащи неговото изменение или отмяна, поради което и с оглед посочените съображения, постанови своето решение.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 334, т. 6, вр. чл. 338 от НПК,
СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО, IV въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда от 01.04.2022 г. по НОХД № 3759/2021 г. по описа на СРС, НО, 11-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и/или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

